

deraf. Denne Alderdomsforsørgelse er i Virkeligheden en Art Tontine; det er vel den eneste Tontine, der i det hele taget eksisterer her i Landet, og Ejendommeligheden ved den bestaar jo deri, at man arver hinanden. De Personer, der høre til samme Aldersklasse, f. Eks. Aldersklassen 50—60 Aar, blive ved at oppebære Udbyttet af den Kapital, der tilhører denne Klasse, saa længe der er nogen enkelt tilbage, og dette vil naturligvis kunne medføre og har medført, at enkelte Personer faa et betydeligt Udbytte. Dette Udbytte kan stige til 60 pCt., og der findes adskillige af dem, der ere indtraadte i Bikubens første Aar, der virkelig faa 60 pCt. af deres indbetalte Kapital. Den er maaske kun 200 Kr., men det er altsaa 120 Kr., som de faa i Udbytte af denne lille Kapital. Og det ejendommelige er, at Administrationen af disse to Forsørgelser er fuldstændig gratis, det vil sige, den koster aldeles ikke de forsørgede noget. De faa det fulde Udbytte af deres Kapital og endvidere et ret betydeligt Tilskud af Bikubens øvrige Midler, og de have saa tillige den Fordel at kunne arve hinanden. Det er altsaa store Fordele, der ere forbundne dermed, og det er i Hovedsagen Middelstanden, der er interesseret deri. Det er tillige en stor Mængde Personer, der ere indtegnede deri. Jeg skal oplyse, at der i Børneforsørgelsen er et Antal af over 5,500 Børn, der ere interesserede deri, og den Kapital, som indestaar i denne Afdeling er mere end $2\frac{3}{10}$ Million Kr.; i Alderdomsforsørgelsen er der en Kapital af over 7 Millioner Kr., fordelte paa et Antal af over 14,400 Personer.

Men ved Siden af dette, at man har denne Forsørgelsesforening, driver man en Sparekasse, og det en Sparekasse af et betydeligt Omfang, idet der indestaar 50 Mill. Kr., og det er Udbyttet af denne Sparekassens virksomhed, som gør, at man kan administrere baade Børne- og Alderdomsforsørgelsesafdelingerne, uden at det koster Interessenterne noget, uden at de for deres Vedkommende have nogen som helst Udgift af hele Administrationen, og at man endvidere kan give et Udbytte, et Overskud eller en Gave til de forsørgede, til Børnene og til de ældre. Bikubens Love indeholde derom, at alt, hvad Sparekassens Reservefond efter Bestyrelsens Skøn kan afse, skal henlægges til Forsørgelsesafdelingerne og skal bruges og udelukkende bruges til Gavn for de forsørgede. I Virkeligheden er der et ikke ringe Skær af velgørende Institution over hele denne Anstalt.

Bikuben faldt altsaa ind under Sparekasselovens § 11. Hvorfor? Fordi Bikuben i 1880 hørte til de Institutioner, i hvilke Andel i Udbyttet var forbeholdt Garanterne. Det kom nemlig af, at der for mange Aar siden var Omstændigheder, som gjorde, at Bikubens daværende Bestyrelse ansaa det for hensigtsmæssigt at skaffe Garantifond til yderligere Sikkerhed for Opfyldelsen af Forpligtelserne over for de forsørgede. Der blev da tilvejebragt et Garantifond paa 2 Mill. Kr., og de Personer, som gennem en Bank stillede dette Garantifond, betingede sig en Andel i Bikubens Overskud. Følgelig hørte Bikuben den Gang til de Institutter, i hvilke Andel i Overskuddet var forbeholdt Garanterne. Nu ere Forholdene anderledes i denne Henseende, Bikuben behøver ikke længere at have dette Garantifond, Bikubens eget Reservefond er steget til et Beløb af over $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Bikuben har derfor opgivet at have et Garantifond, det ophørte den 31te December f. A. Men fra det Øjeblik af hører Bikuben ikke længere til de Institutioner, som falde ind under § 11 i Sparekasseloven. Saa kan man sige: godt, saa kan Bikuben jo gaa ind under Sparekasseloven, saa kan den opfylde den, den behøver ikke at have en Undtagelsesstilling. Men det er netop det, Bikuben ikke kan. Og der er det tilstrækkeligt for mig at give Oplysning om et bestemt Forhold, som er nogenlunde afgørende. Det er det, at Sparekasseloven bestemmer, at Sparekassernes Regnskab skal opgøres den 31te Marts, men Bikuben er forpligtet over for alle de forsørgede til at udbetale, hvad der tilkommer dem, i Begyndelsen af Aaret ved Regnskabsaarets Afslutning den 31te December. De forsørgede i Børneforsørgelsesanstalten skulle have det saa snart som muligt efter Udløbet af det Aar, i hvilket de fylde 21 Aar, og i Alderdomsforsørgelseskassen er der ligefrem udstedt trykte Kuponer, som enhver af disse 14,400 Personer er i Besiddelse af, og som lyde paa, at de have Krav paa at hente deres Udbytte i Bikuben den 2den Januar hvert Aar. Nu er det klart, at hvis man opgjorde Regnskabet den 31te Marts, kunde man ikke tillige opgøre det den 31te December. Alle disse Mennesker vilde være meget uheldig stillede; det er som Regel smaa Beløb, hver enkelt har indskudt, og disse Folk trænge i høj Grad til at faa, hvad der tilkommer dem. Men ikke blot bliver det ubehageligt og generende for dem, men det bliver umuligt for Bikuben punktlig at opfylde de Forpligtelser, dens